

Arrest

nr. 264 887 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die loco advocaat B. D'HAENE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 1 februari 2021, in functie van haar Nederlandse echtgenoot, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 8 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2021 werd ingediend door:

Naam: [E.A.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenote van de genaamde [B.M.] [RR: ...] met de Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon te komen voegen in het Rijk. Uit het dossier blijkt dat er meerdere negatieve woonstcontroles zijn vastgesteld nl, dd 26.06.2021, dd 28.06.2021, dd 29.06.2021, dd 30.06.2021 en dd 03.07.2021. Er blijkt verder ook uit de gegevens van het Rijksregister dat er zowel bij de referentiepersoon als betrokkene op 11.06.2021 een voorstel tot ambtelijke schrapping werd geregistreerd.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter juncto 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete

omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. Uit recente informatie die verweerder overmaakte aan de Raad, blijkt dat verzoeksters echtgenoot op 29 juli 2021 in de registers werd afgevoerd van ambtswege, dat haar echtgenoot vervolgens op 8 september 2021 een nieuwe aanvraag tot inschrijving indiende en dat ook verzoekster zelf op voormelde datum een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot indiende. Op de terechtzitting worden deze nieuwe gegevens niet betwist.

2.4. Nu verzoekster intussen een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Nederlandse echtgenoot, dit nadat haar echtgenoot trouwens eerder van ambtswege werd afgevoerd uit de registers waarna deze op zijn beurt evenzeer een nieuwe aanvraag tot inschrijving diende te richten tot het bestuur, is de Raad van oordeel dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang.

De Raad stelt vast dat verzoekster, met de nieuwe aanvraag, uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur teneinde het ervan te overtuigen zijn standpunt, dat het heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen. De vernietiging van de op 8 juli 2021 genomen beslissing kan slechts tot gevolg hebben dat het bestuur een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster. Het bestuur is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat het andermaal door verzoekster werd gevat.

2.5. Op de terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar haar actuele belang, stelt verzoekster dat zij de bestreden beslissing wenst te zien vernietigd *“om principiële redenen”*, met name omdat deze volgens haar tot stand is gekomen op basis van *“dubieuze woonstcontroles”*. Zij wijst nog op het gegeven dat zij thans zwanger is en verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift.

Het louter gelijk krijgen op zich wettigt de gevraagde vernietiging echter niet (RvS 29 april 1999, nr. 80.016). De morele genoegdoening die verzoekster aangeeft te willen verkrijgen met de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan niet als een voordeel worden beschouwd dat rechtstreeks is verbonden aan het verdwijnen van de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer, maar enkel aan het gegrond horen verklaren van een middel, wat niet als een rechtstreeks en actueel belang kan worden aanzien (RvS 8 december 2009, nr. 198.664; RvS 26 mei 2008, nr. 183.347; RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

Met haar betoog maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de aangevochten beslissing haar nog een concreet voordeel kan opleveren en zij bijgevolg nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

2.6. Verzoeksters eerste middel in het verzoekschrift kan ook niet tot een ander besluit leiden. Hierin voert zij de schending aan van artikel 42 van de Vreemdelingenwet, omdat de bestreden beslissing haar niet ter kennis werd gebracht binnen de voorziene termijn van zes maanden. Bij gebrek aan betekening van de beslissing binnen de door de wet voorziene termijn, wordt deze volgens verzoekster geacht positief te zijn, zodat haar de gevraagde verblijfskaart moet worden afgegeven.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Dit artikel is een omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn), dat bepaalt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Diallo verduidelijkt dat artikel 10, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht. Dit geldt zowel voor een positieve beslissing als voor een weigeringsbeslissing.

In het arrest Diallo werd vervolgens aangegeven dat de Burgerschapsrichtlijn geen bepalingen bevat tot regeling van de gevolgen die zijn verbonden aan de overschrijding van de in artikel 10, eerste lid van deze richtlijn gestelde termijn, zodat het in beginsel aan de lidstaten is om deze kwestie *“in het kader van hun procedurele autonomie te regelen met inachtneming van het doeltreffendheids- en het gelijkwaardigheidsbeginsel”* (§ 45). Deze regeling mag echter geen afbreuk doen *“aan de nuttige werking van het Unierecht”* (§46). Het Hof vervolgt dat *“volgens vaste rechtspraak van het Hof de afgifte van een verblijfstitel als bedoeld in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 aan een derdelander geen rechten [schept], maar [dat] gaat het om een handeling waarbij de lidstaat vaststelt wat de individuele situatie van een dergelijke derdelander is in het licht van het Unierecht”* (§48) en dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaarten mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen”* (§49). Er wordt aangegeven dat een stelsel van een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart wanneer de termijn van zes maanden wordt overschreden *“haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor”* (§55). Er wordt dan ook geconcludeerd dat *“de richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Een ambtshalve afgifte van een verblijfskaart na een bepaalde periode kan dus enkel aan de orde zijn indien vaststaat dat de aanvrager voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

In casu werd de bestreden beslissing tijdig genomen, maar niet ter kennis gebracht binnen de voorziene termijn van zes maanden. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad verzoekster niet volgen in haar betoog dat er een verblijfskaart moet worden afgeleverd, louter omdat de bestreden beslissing niet ter kennis werd gebracht binnen een termijn van zes maanden. Er blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar kritiek. Zij kan het verhoopte voordeel, met name de afgifte van de gevraagde verblijfskaart, in geen geval verkrijgen op de enkele grond dat de beslissing haar niet binnen de gestelde termijn ter kennis is gebracht, zonder dat eerst is vastgesteld dat zij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden.

2.7. Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste (actuele) belang.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS